

нагоре. Орфей наистина отиваше към Орлов камък. Той мамеше най-послушните си овце и същевременно преглеждаше и почистваше свирката си.

— Чувай, Феьо! — извика задъхан баща му. — Чакай де, да ти кажа нещо. Оня човек, долу богаташът, иска пак да идеш при него. Исква да те води в неговия град... Добре щял да те гледа... като свое чадо щял да те има...

— Да си върви сам, не му искам гледането, — отвърна студено и малко троснато Орфей.

— Ако идеш с него да го развеселяваш от време на време, той обеща да ни направи голяма къща, да ни даде цял товар злато и стадо от хилядо брави... А?

Орфей мълчеше. Бащата се окуражи.

— Ние ще станем богати! — подхвана той с развълнуван глас. — Няма да тичаме като луди за един хляб, ще си живеем добре и винаги ще сме сити и доволни... Помисли си само — такова богатство за едно отиване до някакъв си град!... Пък колкото и да е далеч, няма да е накрай света я!... Като речеш да си дойдеш, ще си дойдеш... Толкоз хора отиват и се връщат...

— Не искам да ви оставям сами, — отвърна тъжно Орфей и очите му се напълниха със сълзи.

— Ех — сами! — усмихна се виновно бащата. — Няма да сме съвсем сами. Ще повикаме или голямата, или малката ти сестра, при такова богатство, което ще получим, и двете ще се съгласят да дойдат при нас с майка ти. А пък ти като се върнеш, ще бъдеш богат и знатен мъж. Зер за кого ще го пазя този имот — нали за тебе?

Орфей беше прехапал долната си устна, гледаше в краката си и мълчеше.

— Ще идеш там, ще видиш свят, — подхвана пак бащата, — ще си поживееш и ще си дойдеш.